



# ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 listopada 2016 r.

Pozycja 525

## POSTANOWIENIE

z dnia 18 października 2016 r.

Sygn. akt Ts 142/16

### Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Zubik

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Sp. z o.o. w sprawie zgodności:

- 1) art. 135 ust. 2a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 471),
  - 2) art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 612, ze zm.)
- z art. 2 oraz art. 20 i art. 22 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

**odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.**

### UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 czerwca 2016 r. (data nadania) Sp. z o.o. (dalej: skarżąca; spółka) zarzuciła niezgodność z art. 2 oraz art. 20 i art. 22 w zw. z art. 2 Konstytucji: po pierwsze, art. 135 ust. 2a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U.2016.471; dalej: ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r.); po drugie, art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U.2015.612, ze zm.; dalej: ugh albo ustawa o grach hazardowych).

Skarga została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym. Skarżąca, na podstawie zezwolenia udzielonego decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w S. z lipca 2007 r., prowadziła na terenie województwa zachodniopomorskiego działalność gospodarczą w zakresie gier na automatach o niskich wygranych.

Wnioskiem z 3 października 2012 r. spółka zwróciła się o przedłużenie tego zezwolenia. W uzasadnieniu powołała się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) z 19 lipca 2012 r. w połączonych sprawach Fortuna Sp. z o.o., Grand Sp. z o.o., Forta Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Gdyni (sprawy C-213/11, C-214/11 i C-217/11). Jak wskazała w wyroku tym TSUE orzekł, że art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.Urz.1998.204.37, zew z., z 21.07.1998 r.; dalej: dyrektywa 98/34/WE) należy interpretować tak, że przepisy krajowe takie jak przepisy ustawy

o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalne „przepisy techniczne” w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, że przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Dokonanie tego ustalenia – jak określili TSUE – należy do sądu krajowego.

Dyrektor Izby Celnej w S. decyzją z marca 2013 r. odmówił przedłużenia zezwolenia. Organ podkreślił, że wydanie decyzji zgodnej z wnioskiem skarżącej nie jest możliwe ze względu na jednoznaczną treść art. 138 ust. 1 ugh, zgodnie z którą zezwolenia udzielone na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz.U.2004.4.27, ze zm.; dalej: ugzw albo ustawa o grach i zakładach wzajemnych) nie mogą być przedłużone po wejściu w życie ustawy o grach hazardowych. Działalność gospodarza objęta zezwoleniem może być zaś prowadzona do momentu jego wygaśnięcia (art. 129 ust. 1 ugh).

Skarżąca złożyła odwołanie od powyższej decyzji. Po jego rozpoznaniu Dyrektor Izby Celnej w S. decyzją z czerwca 2013 r. utrzymał w mocy wcześniejsze rozstrzygnięcie. Odnosząc się do ustaleń wyroku TSUE z 19 lipca 2012 r., organ przeprowadził postępowanie, badając, czy art. 138 ust. 1 ugh jest tzw. „przepisem technicznym” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE, a tym samym – czy powinien podlegać notyfikacji Komisji Europejskiej. W wyniku tego postępowania uznał, że przepis ten nie może zostać tak zaklasyfikowany, a zatem brak jego uprzedniego przedłożenia Komisji nie był przeszkodą w jego zastosowaniu. W efekcie tych ustaleń organ uznał, że treść art. 138 ust. 1 ugh przesądziła o negatywnym rozstrzygnięciu wniosku spółki.

Skarżąca złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. (dalej: WSA w S.), w której m.in. postawiła zarzut naruszenia art. 129 ust. 1 ugh przez jego błędną wykładnię, prowadzącą do ustalenia, że art. 138 ust. 1 ugh nie ma charakteru „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE. Spółka dowodziła, że wbrew stanowisku organów postępowania administracyjnego art. 138 ust. 1 ugh nie mógł zostać zastosowany w jej sprawie ze względu na niedopełnienie obowiązku jego notyfikacji.

WSA w S. wyrokiem z marca 2014 r. uchylił zaskarżoną decyzję Dyrektora Izby Celnej w S. z czerwca 2013 r. oraz poprzedzającą ją decyzję Dyrektora Izby Celnej w S. z marca 2013 r. Zdaniem sądu art. 138 ust. 1 ugh miał istotny wpływ na ograniczenie i stopniową likwidację działalności w postaci gier na automatach o niskich wygranych oraz w konsekwencji na sprzedaż takich produktów. Tym samym – jak podkreślił – jako „przepis techniczny” powinien zostać poddany procedurze notyfikacji zgodnie z dyrektywą 98/34/WE. Uzasadził, że skoro ustawodawca nie dopełnił tego obowiązku, to przepis ten nie mógł być stosowany względem podmiotów gospodarczych i innych jednostek przez organy administracji publicznej i sądy.

Od tego wyroku skargę kasacyjną wniósł Dyrektor Izby Celnej w S. Naczelny Sąd Administracyjny – Izba Gospodarcza (dalej: NSA) wyrokiem z lutego 2016 r. uchylił zaskarżony wyrok i oddalił skargę. NSA nie podzielił stanowiska WSA w S. co do charakteru normy art. 138 ust. 1 ugh, uznawszy, że nie jest on „przepisem technicznym”, a zatem nie musiał on być notyfikowany. W związku z tym, jak wskazał NSA, przepis ten mógł stanowić podstawę prawną rozstrzygnięć w sprawie skarżącej. NSA zwrócił też uwagę na to, że art. 129 ust. 1 ugh zapewnił podmiotom prowadzenie działalności gospodarczej na podstawie zezwoleń uzyskanych na gruncie ustawy o grach i zakładach wzajemnych. Jak zaznaczył, zarówno przepisy ustawy o grach i zakładach wzajemnych, jak i ustawy o grach hazardowych nie przyznały podmiotom prowadzącym działalność w zakresie gier na automatach o niskich wygranych roszczenia o przedłużenie udzielonego uprzednio zezwolenia. Ponadto NSA pod-

niósł, że przepisy przejściowe nie pozwalają na wydanie po wejściu w życie ustawy o grach hazardowych nowych zezwoleń na starych zasadach. Jednakże, co podkreślił, zakaz ten nie wynika z przepisów przejściowych, lecz z przepisów merytorycznych wprowadzających zmiany dotyczące działalności w zakresie gier hazardowych. W konsekwencji przedłużenie nie jest możliwe – w ocenie NSA – przede wszystkim ze względu na treść art. 6 ust. 1 ugh, który pozwala na urządzenie gier na automatach tylko podmiotom posiadającym koncesję na prowadzenie kasyna.

Przedmiotem niniejszej skargi konstytucyjnej skarżąca uczyniła dwa przepisy: art. 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r. oraz art. 138 ust. 1 ugh. Wskazuje przy tym, że oba zawierają tę samą normę, statuującą zakaz przedłużania zezwoleń, o których mowa w art. 129 ust. 1 ugh, tj. dotyczących działalności gospodarczej polegającej na urządzeniu gier na automatach o niskich wygranych. Skarżąca wyjaśnia, że art. 1 pkt 37 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U.2015.1201; dalej: ustawa nowelizująca ugh) uchylił art. 138 ust. 1 ugh. Art. 1 pkt 36b ustawy nowelizującej ugh ustawodawca wprowadził zaś art. 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r. W przekonaniu skarżącej choć art. 138 ust. 1 ugh został uchylony, to w związku z treścią art. 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r. norma z niego wynikająca wciąż obowiązuje. Powołując się na inne postępowania w toku w przedmiocie przedłużenia zezwoleń, w których to postępowaniach stroną jest spółka, skarżąca podnosi, że rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego powinno obejmować obydwie zaskarżone przepisy. Jak podkreśla, „(...) dla stworzenia pełnej konstytucyjnej ochrony niezbędne jest uchylenie obydwu zakwestionowanych przepisów”.

Odnosząc się do kwestii podstawy prawnej ostatecznego orzeczenia, skarżąca uznała, że art. 138 ust. 1 ugh determinował treść wydanych w jej sprawie decyzji organów postępowania administracyjnego oraz wyroku WSA w S. Natomiast wyrok NSA z lutego 2016 r. w jej przekonaniu został oparty na art. 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r.

Zdaniem skarżącej zakwestionowane regulacje prowadzą do naruszenia wywodzonych z art. 2 Konstytucji zasad ochrony ekspektatywy maksymalnie ukształtowanej, ochrony interesów w toku, ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz bezpieczeństwa prawnego jednostki, a także wynikającej z art. 20 i art. 22 Konstytucji wolności działalności gospodarczej.

W przekonaniu skarżącej w związku z treścią art. 36 ust. 3 ughw przysługiwała jej ekspektatywa prawa do przedłużenia zezwolenia. Jak podkreśla, w myśl wskazanego przepisu podmiot, któremu wygasało sześć lat zezwolenie na urządzenie gier na automatach o niskich wygranych, miał prawo wystąpić o jego przedłużenie na kolejne sześć lat. Jej zdaniem zgodnie z tym przepisem przedsiębiorcy przysługiwało zatem roszczenie o przedłużenie zezwolenia, gdyż spełnienie warunków jego przyznania implikowało pozytywną decyzję organu. W chwili wejścia w życie ustawy o grach hazardowych spółka spełniała warunki przedłużenia przyznanego jej zezwolenia, a zatem – jak przekonuje – przysługiwała jej ekspektatywa prawa dalszego prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie urządzania gier na automatach o niskich wygranych. Zaskarżone przepisy zaś pozbawiły ją tej możliwości, przez co doszło do nieuzasadnionego wkroczenia w sferę jej praw jako przedsiębiorcy. Nadto podkreśliła, że skrócenie przez zakwestionowane przepisy przejściowe czasu obowiązywania zezwoleń na prowadzenia działalności gospodarczej spowodowało konieczność wcześniejszego jej zakończenia, mimo że planowana była na dwanaście lat, co stanowi złamanie zasady ochrony interesów w toku. W jej ocenie wprowadzone zmiany wyrządziły szkodę przedsiębiorcom, których inwestycje przestały być ekonomicznie opłacalne. Sytuacja ukształtowana przez zakwestionowane regulacje doprowadziła także – jak zauważa – do rażącego naruszenia zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 37 ust. 1 w związku z art. 50 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1157; dalej: ustawa o TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom, a także czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 40 ust. 1 ustawy o TK.

2. Jedną z podstawowych przesłanek dopuszczalności wystąpienia ze skargą konstytucyjną jest wymaganie, aby przepis mający być jej przedmiotem stanowił podstawę prawną ostatecznego orzeczenia sądu lub innego organu władzy publicznej, z którego wydaniem wiąże skarżący zarzut naruszenia przysługujących mu konstytucyjnych praw lub wolności. Tym samym istnieć musi związek między normą wskazaną jako przedmiot kontroli a podstawą ostatecznego orzeczenia (zob. wyroki TK z: 26 listopada 2013 r., sprawa SK 33/12, OTK ZU nr 8/A/2013, poz. 124; 18 października 2011 r., sprawa SK 39/09, OTK ZU nr 8/A/2011, poz. 84, a także przywołane tam orzecznictwo).

2.1. Trybunał przyjmuje przy tym szerokie rozumienie pojęcia „podstawy prawnej ostatecznego orzeczenia”. W wyroku pełnego składu z 24 października 2007 r. w sprawie SK 7/06 (OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108), uznał, że „[p]odstawa rozstrzygnięcia obejmuje całokształt przepisów prawa (norm) stosowanych przez organ władzy publicznej w celu wydania aktu stosowania prawa”. W efekcie różny może być też charakter związku między zaskarżonym przepisem a ostatecznym orzeczeniem w sprawie skarżącego. Trybunał dostrzega, że „[z]wiązek między normą, której zarzuca się niekonstytucyjność, a ostatecznym rozstrzygnięciem jest najściślejszy, gdy zarzut niekonstytucyjności dotyczy ustawy albo innego aktu normatywnego lub ich jednostki redakcyjnej wprost powołanych w sentencji ostatecznego orzeczenia. (...) Zdarza się także, że organ orzekający wykorzystuje jakąś normę, konstruując treść rozstrzygnięcia (co wynika z uzasadnienia orzeczenia i rekonstrukcji rozumowania organu orzekającego), ale wyraźnie w sentencji jej nie powołał. W takim wypadku orzecznictwo TK (...) przyjmuje, że istnieje wymagany przez art. 79 ust. 1 Konstytucji związek między orzeczeniem i przedmiotem kontroli konstytucyjności, jakkolwiek nie jest on wprost ujawniony w treści sentencji indywidualnego rozstrzygnięcia” (wyrok w sprawie SK 7/06).

3. Podtrzymując powyższe stanowisko, w niniejszej sprawie Trybunał postanawia w pierwszej kolejności odnieść się do kwestii podstawy prawnej ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego w sprawie skarżącej. Uznaje bowiem za konieczne jednoznaczne określenie podstawy prawnej orzeczenia rozstrzygającego ostatecznie o jej wolnościach lub prawach. Analiza załączonych do skargi konstytucyjnej, wydanych w sprawie skarżącej orzeczeń – w świetle stanu faktycznego oraz obowiązujących wówczas regulacji prawnych – prowadzi do jednoznacznej konstatacji, że podstawą wyroku NSA z lutego 2016 r., który skarżąca wskazała jako ostateczne orzeczenie w jej sprawie, był art. 138 ust. 1 ugh. Trybunał zauważa, że w sprawie skarżącej organy postępowania administracyjnego oraz sądy odwoływały się wyłącznie do treści art. 138 ust. 1 ugh. W szczególności, we wskazanym wyroku NSA dokonał analizy treści i skutków normy art. 138 ust. 1 ugh. Zdaniem Trybunału oznacza to, że – wbrew stanowisku skarżącej – przepisem kształtującym jej sytuację prawną był art. 138 ust. 1 ugh a nie art. 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r.

3.1. Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał stwierdza, że w odniesieniu do zaskarżonego art. 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r. powodem od-

mowy nadania skardze dalszego biegu jest to, że przepis ten nie był podstawą wydania rozstrzygnięcia, z którym skarżąca wiąże naruszenie swoich wolności i praw konstytucyjnych. Artykuł 135 ust. 2a ugh w brzmieniu obowiązującym od 3 września 2015 r. nie może być zatem przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym niniejszą skargą. Trybunał zaznacza przy tym, że prowadzenie przez spółkę innych postępowań, w których rozstrzygnięcia mogą być wydane w oparciu o ten przepis, jest irrelewantne dla oceny spełnienia warunków przez badaną skargę. Innymi słowy, przepis, który nie spełnia kwalifikacji określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji nie może być przedmiotem kontroli w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną.

4. Z kolei odnośnie do zarzutów naruszenia art. 2 oraz art. 20 i art. 22 w zw. z art. 2 Konstytucji przez art. 138 ust. 1 ugh Trybunał stwierdza, że cechuje je oczywista bezzasadność, co przesądza o konieczności odmowy merytorycznej kontroli skargi w tym zakresie.

4.1. Skarżąca wskazuje, że wprowadzony przez zaskarżony przepis przejściowy zakaz przedłużania zezwoleń na prowadzenie gier na automatach o niskich wygranych wydanych na podstawie przepisów ustawy o grach i zakładach wzajemnych godzi w maksymalnie ukształtowaną ekspektatywę prawa do przedłużenia okresu obowiązywania tego zezwolenia, która wywodzi z treści art. 36 ust. 3 ughw. Zakwestionowana regulacja – w ocenie skarżącej – godzi tym samym w wolność działalności gospodarczej, gdyż uniemożliwia jej dalsze wykonywanie na poprzednich warunkach.

4.2. Istota tak sformułowanych zarzutów opiera się na założeniu, że przepisy ustawy o grach i zakładach wzajemnych przyznawały podmiotom, którym udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności, roszczenie o przedłużenie tego zezwolenia. Trybunał przypomina w tym miejscu, że z zasady ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa wynika szereg zasad szczegółowych, m.in. zasada ochrony praw nabytych. Zakazuje ona arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce lub innym podmiotom prywatnym występującym w obrocie prawnym. Zapewnia zaś ochronę praw podmiotowych – zarówno publicznych, jak i prywatnych (zob. wyroki TK z: 4 stycznia 2000 r., sprawa K 18/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 1 oraz 29 maja 2012 r., sprawa SK 17/09, OTK ZU nr 5/A/2012, poz. 53).

4.3. Definiując zasadę ochrony praw nabytych, Trybunał w swoim dotychczasowym orzecznictwie wskazywał, że nie wynika z niej adresowany do ustawodawcy zakaz zmiany przepisów określających sytuację prawną osoby w zakresie, w którym sytuacja ta nie wyraża się w przysługującym jej prawie podmiotowym. Jednakże w pewnych przypadkach Trybunał uznał za dopuszczalne objęcie tą ochroną również tzw. praw tymczasowych (ekspektatyw), czyli sytuacji, w których wprawdzie nie doszło do wydania aktu przyznającego prawo (tym bardziej aktu stwierdzającego przysługiwanie prawa), ale spełnione zostały wszystkie przesłanki warunkujące nabycia tego prawa – tzw. ekspektatywa maksymalnie ukształtowana (zob. wyrok TK z 24 października 2000 r., sprawa SK 7/00, OTK ZU nr 7/2000, poz. 256). Tym samym, by doszło do ochrony ekspektatywy prawa, musi zaistnieć sytuacja prawna, w której zostały spełnione wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia określonych praw podmiotowych określone przez prawo (zob. sprawa SK 17/09).

4.4. Z uwagi na powyższe ustalenia ocena zasadności zarzutów skarżącej wymaga określenia, czy przysługiwało jej prawo do żądania wydania decyzji o przedłużeniu zezwolenia lub jego ekspektatywa. W ocenie Trybunału oczywiste jest to, że treść art. 36 ust. 3 ughw nie dawała jego adresatom prawa podmiotowego ani prawa tymczasowego, którego treścią

byłoby oczekiwanie prowadzenia działalności gospodarczej przez kolejne sześć lat. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem podmiot, któremu wygasło zezwolenie, mógł wystąpić o jego przedłużenie na okres kolejnych sześciu lat. Trybunał stwierdza, że – wbrew stanowisku skarżącej – wskazane przepisy nie kształtowały prawa do prowadzenia działalności gospodarczej przez dwanaście lat. Regulacja ta przyznawała jedynie uprawnienie do złożenia wniosku, co jednak nie implikowało treści rozstrzygnięcia. Prawo do złożenia wniosku nie może być utożsamiane z ekspektatywą jego pozytywnego rozpatrzenia. Jak zwraca uwagę sama skarżąca, organy wydawały decyzję o przedłużeniu zezwolenia, jeśli podmiot o to wnoszący spełniał warunki potrzebne do jego przyznania. Stwierdzenie zaś, że spółka spełniała wszystkie wymogi potrzebne do uzyskania decyzji o przedłużeniu przysługującego jej zezwolenia, opiera się jedynie na subiektywnej ocenie swojej sytuacji przez skarżącą i nie stanowi argumentu przemawiającego za przyjęciem, że przysługiwało jej tzw. prawo tymczasowe, które mogłoby podlegać ochronie. Zważywszy na powyższe ustalenia Trybunał uznaje zarzuty skarżącej za oczywiście bezzasadne.

4.5. Trybunał zauważa, że ochrona praw nabytych nie oznacza nienaruszalności tych praw i nie wyklucza stanowienia regulacji mniej korzystnych (sprawa SK 17/09). Podkreśla również, że gwarantowana konstytucyjnie wolność działalności gospodarczej, której naruszenie przez zakwestionowany przepis upatruje skarżąca, nie ma charakteru absolutnego i może podlegać ograniczeniom (zob. wyrok TK z 27 lutego 2014 r., sprawa P 31/13, OTK ZU nr 2/A/2014, poz. 16 i wskazane tam wcześniejsze orzeczenia).

4.6. Trybunał przypomina, że w ustawie o grach hazardowych ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie kompleksowych zmian dotyczących prowadzenia reglamentowanej prawnie działalności gospodarczej polegającej na organizowaniu gier hazardowych zmierzających do dalszej reglamentacji tego typu działalności. W wyroku z 11 marca 2015 r. w sprawie P 4/14 (OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 30) Trybunał orzekł, że ograniczenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach jest uzasadnione interesem publicznym, któremu nie sposób odmówić szczególnie istotnego i ważkiego charakteru. W jego ocenie „[w] takiej sytuacji mamy bowiem do czynienia nie ze zwykłą, typową działalnością gospodarczą, ale z działalnością, która z natury rzeczy niesie za sobą poważne zagrożenia społeczne w postaci uzależnień i przyciąga struktury przestępcze. Zwalczanie tych zagrożeń leży z całą pewnością w interesie publicznym. Stąd też wolność działalności gospodarczej w dziedzinie hazardu może podlegać dalej idącym ograniczeniom (...)” (sprawa P 4/14).

4.7. Trybunał zwraca nadto uwagę, że kwestionowana przez skarżącą regulacja ma zapobiegać przedłużaniu zezwoleń udzielanych na podstawie ustawy o grach i zakładach wzajemnych w sytuacji, w której ustawodawca w ustawie o grach hazardowych przewidział objęcie tej działalności obowiązkiem uzyskania koncesji. Zaskarżony przepis ma zatem ujednolicić zasady dotyczące działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych. Tymczasem zarzuty skarżącej, sprowadzające się *de facto* do oczekiwania braku zmian ustawodawstwa w zakresie gier hazardowych i prowadzenia działalności na poprzednich, preferencyjnych warunkach, Trybunał ocenia jako pozbawione podstaw w stopniu oczywistym.

4.8. Trybunał zauważa także, że nabyte przez skarżącą prawo do prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych na podstawie zezwolenia zostało zachowane po wprowadzeniu nowej ustawy o grach hazardowych, gdyż zgodnie z art. 129 ust. 1 ugh mogła ją prowadzić do chwili wygaśnięcia zezwolenia. Tym samym przysługująca skarżącej wolność działalności gospodarczej nie podlegała ograniczeniu. Powyższa konstatacja potwierdza ocenę zarzutów skarżącej jako oczywiście bezzasadnych.

4.9. Reasumując, zarzuty sformułowane w skardze w odniesieniu do art. 138 ust. 1 ugh cechuje oczywista bezzasadność, co w świetle art. 37 ust. 3 w zw. z art. 50 ustawy o TK przesądza o konieczności odmowy merytorycznej kontroli niniejszej skargi.

5. W tym stanie rzeczy należało odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

#### POUCZENIE

Na podstawie art. 37 ust. 4 w zw. z art. 50 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.